

Arrest

nr. 349 233 van 26 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 juni 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOISX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden akte voorafgaan, worden in de nota opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij maakte op 06.12.2025 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf nadat zij, samen met haar echtgenote, werd aangetroffen in een container op kaai van P&O te Zeebrugge. Zij gaf als identiteit X, van Iraakse nationaliteit, op. Zij werd door de politie, in het Engels,

gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in die zij ondertekende. Zij gaf hierbij aan naar het VK te willen gaan en reeds in Frankrijk een VIB te hebben ingediend.

Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten en er werd haar, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Zij gaf hieraan geen gevolg, noch stelde zij er beroep tegen in bij de Raad.

Zij maakte op 10.12.2025 opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf nadat zij werd aangetroffen in trailer van een vrachtwagen richting VK. Zij werd door de politie, in het Engels, gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in die zij ondertekende. Zij gaf hierbij aan naar het VK te willen gaan en reeds in Frankrijk een VIB te hebben ingediend.

Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De centrum-arts verklaarde op 11.12.2025 dat verzoekende partij op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM en zij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen.

Zij werd op 12.12.2025 opnieuw gehoord in het gesloten centrum en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

De op 25.12.2025 geplande repatriëring naar Irak diende geannuleerd te worden aangezien verzoekende partij op 23.012.2025 een eerste VIB had ingediend.

Het Bestuur nam op 24.12.2025, onder een bijlage 39bis, een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Verzoekende partij werd op 06.01.2026, in het kader van haar VIB, gehoord door het Bestuur.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde haar op 23.03.2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Het Bestuur nam op 14.04.2026 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Verzoekende partij stelde hiertegen op 17.04.206, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een schorsingsberoep in bij de Raad.

Zij diende op 20.04.2026 een tweede VIB in. De op 30.04.2026 geplande repatriëring naar Irak diende aldus geannuleerd te worden.

Het Bestuur nam op 21.04.2026, onder een bijlage 39bis een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Bij arrest nr. 345.248 van 22.04.2026 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing d.d. 14.04.2026.

De CGVS verklaarde op 29.04.2026 dat tweede VIB niet-ontvankelijk. Verzoekende partij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 346.485 van 11.05.2026 dat beroep verwierp

Verzoekende partij diende op 21.05.2026, vanuit het gesloten centrum, een derde VIB in.

Het Bestuur nam op 22.05.2026, onder een bijlage 39bis een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De CGVS verklaarde op 05.06.2026 dat derde VIB niet-ontvankelijk.

Verzoekende

partij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 367.735."

1.2. Verzoeker diende een beroep in tegen de voormelde beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CG) van 5 juni 2026 wat leidde tot arrestnr. 348 717 van de Raad van 17 juni 2026 waarbij het beroep verworpen werd.

1.3. Verweerder trof op 11 juni 2026 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Het betreft de thans bestreden akte.

Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

*Aan de Heer(1): naam: F.
voornaam: A. G. F.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Kirkuk
nationaliteit: Irak
alias: A. G. F., H. °(...) Irak*

Werd op 10.12.2025 , met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 3° - 12°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 21/05/2026, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 05.06.2026 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 10.12.2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren vooraleer hij in het gesloten centrum werd vastgehouden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6.12.2025 dat hem betekend werd op 6.12.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 6.12.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-KUST op 10.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapd op feiten van binnendringen van havengebied.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 23.12.2025 tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23.03.2026 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Dit beroep werd geweigerd op 10.04.2026.

Op 22.04.2026 diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum. Dit verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS en aan betrokkene ter kennis gegeven op 29.04.2026.

Op 21/05/2026 diende betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum. Dit verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS en aan betrokkene ter kennis gegeven op 08/06/2026.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 23.12.2025, 22.04.2026, 21.05.2026. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren vooraleer hij in het gesloten centrum werd vastgehouden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6.12.2025 dat hem betekend werd op 6.12.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 6.12.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-KUST op 10.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van binnendringen van havengebied.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.4. Op 11 juni 2026 trof verweerder t.a.v. verzoeksters echtgenote eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van

de grens. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die tegen deze akte werd ingediend, werd verworpen door de Raad bij arrestnr. 349 237 van 26 juni 2026.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De Raad wijst op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §4 bepaald wordt dat:

“Voor vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 en vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van dezelfde wet, die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

(...)

De volgende artikelen blijven van toepassing op de vorderingen tot schorsing en de vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werden afgerond op grond van de procedureregels vastgesteld in de wet van 15 december 1980:

1° de artikelen 49 en 50 van het procedurereglement van de Raad betreffende de opheffing of intrekking van de schorsing en van de andere voorlopige maatregelen; en

2° de artikelen 39/68-1, § 1, tweede lid, en § 5, derde en vierde lid, en 39/82, §§ 5 en 6, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 39, 40 en 41 van het procedurereglement van de Raad betreffende de verzoeken tot voortzetting, indien de vorderingen tot schorsing gepaard gingen met een annulatieverzoek.”

Huidige vordering wordt derhalve verder afgedaan overeenkomstig de voormelde (oude) regels van de Vreemdelingenwet.

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie-en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026).

2.2. Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van onderhavige vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats die opgenomen is in de bestreden akte.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts uitdrukkelijk dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft derhalve op dat vlak geen rechtsmacht.

Bijgevolg is de vordering onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de vasthoudingsmaatregel.

2.3 De ingestelde vordering is eveneens onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de mededeling van verweerder dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet.

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat voor het begrip “beslissing” of “bestuurshandeling” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten “een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan

te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten" (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

De mededeling dat een reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet voldoet niet aan de definitie van een uitvoerbare beslissing.

De mededeling doet immers niet meer dan te concretiseren van wat reeds wettelijk voortvloeit uit artikel 52/3, §3, juncto artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70. Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen."

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugdrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3."

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II *"Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen"* voorziet het volgende:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en : 1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond; of 2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming."

Nu het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen door het CG op 5 juni 2026, is de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2025 van rechtswege niet langer opgeschort.

Verwerende partij doet niet meer dan verzoekende partij hiervan in te lichten.

In dit verband kan nog nuttig worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten *"de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen"* en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, *"niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg"* (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (hierna: de bestreden beslissing).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuithalen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht (*“Le premier moyen est pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe général de bonne administration, en particulier le devoir de minutie”*).

Verzoeker betoogt concreet als volgt, na een theoretische uiteenzetting over artikel 8 EVRM en het aanstippen van de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht

« B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

1. Sur l'existence d'une vie familiale protégée au sens de l'article 8 de la Convention : La force de l'engagement conjugal, la protection de l'épouse (Art. 3 CEDH) et l'interdépendance vitale des époux

Il convient en premier lieu de souligner que la relation unissant le requérant à son épouse relève incontestablement de la notion de « vie familiale » protégée par l'article 8 de la Convention. S'agissant des facteurs à examiner afin d'établir l'existence d'une telle vie de famille, la Cour européenne a constamment réaffirmé que l'existence de celle-ci « est d'abord une question de fait, qui dépend de l'existence de liens personnels étroits, donnant suffisamment de constance à une relation ».

En l'espèce, cette constance et cette effectivité des liens personnels sont absolues. Le requérant et son épouse, Madame R. S., partagent une vie conjugale exclusive et ininterrompue. Leur engagement l'un envers l'autre est d'autant plus indéniable qu'ils ont affronté ensemble toutes les épreuves de l'exil : ils ont fui l'Irak face à de graves menaces de mort afin de préserver leur couple et de pouvoir vivre pleinement leur union conjugale à l'abri des violences familiales, ont traversé l'Europe ensemble, et partagent aujourd'hui l'épreuve de l'enfermement au centre fermé Caricole.

Cette cellule familiale, forgée par le traumatisme et l'exil, est aujourd'hui le théâtre d'une interdépendance médicale et psychologique littéralement vitale, plaçant le requérant au centre de la survie de son épouse, et inversement.

D'une part, l'épouse du requérant présente une vulnérabilité psychiatrique extrême, objectivée par de multiples rapports médicaux (Pièces 4, 5 et 6). Le rapport d'évaluation psychiatrique du Docteur M., en date du 23 avril 2026, relève qu'elle souffre d'une dépression majeure, exacerbée par la séparation physique d'avec son mari au sein même du centre (Pièce 5) :

« Souffre de l'isolement actuel consécutif à son enfermement. Elle ne peut pas avoir de contacts sociaux étant donné la barrière de la langue. Souffre de la séparation avec son mari (ils sont placés dans des quartiers différents) ».

L'expertise médicale la plus récente, réalisée le 10 juin 2026 par le Docteur P. D. G. et la psychologue E. P., confirme d'autant plus la présence de cicatrices liées à des actes d'automutilation et un risque suicidaire actuel évalué comme modéré à élevé (Pièce 6).

D'autre part, face à la détresse de son épouse, le requérant constitue son unique pilier d'ancrage à la vie et son seul relais de communication. Cette interdépendance absolue est expressément constatée par le corps médical. Le certificat du Docteur F. L. en date du 7 avril 2026 souligne avec force la nécessité impérieuse de la présence du requérant (Pièce 4) :

« [Le requérant s'inquiète] de sa femme R. S. et de ses problèmes psychiatriques qui ont donné lieu à deux tentatives de suicide. Son rôle est essentiel pour la soutenir et l'aider à comprendre le langage des professionnels de santé. C'est pour cette raison qu'il est médicalement contre-indiqué de le renvoyer en Irak, car cela entraînerait une aggravation de son état psychologique actuel et pourrait conduire à une dépression grave accompagnée de tendances suicidaires. »

Ce lien de survie mutuelle est d'ailleurs tragiquement réciproque, comme en atteste le rapport d'évaluation psychiatrique du requérant actant l'idéation morbide suivante dans le chef de Monsieur F. (Pièce 3) : « si ma femme n'était pas là, je préférerais mourir ».

La cellule familiale forme donc un binôme indissociable. Le droit au respect de la vie conjugale implique que le requérant ne soit pas arraché à son épouse alors que celle-ci invoque un risque vital justifiant une protection au titre de l'article 3 de la CEDH, et alors que sa propre survie psychologique dépend du maintien de ce lien.

2. Sur l'ingérence disproportionnée : La destruction du noyau conjugal, le risque d'issue fatale et l'entrave aux procédures pendantes

La décision attaquée ordonne le maintien en détention en vue de l'éloignement immédiat du requérant. L'exécution de cette mesure provoquerait une séparation géographique et physique immédiate d'une violence inouïe pour cette cellule familiale.

L'ingérence est manifestement disproportionnée au regard des procédures de protection actuellement pendantes et imminentes. En effet, dans le cadre du recours en annulation introduit par le requérant le 14 juin 2026 devant Votre Conseil, il est expressément fait valoir que leur extrême fragilité psychologique constitue une circonstance personnelle aggravante qui les expose davantage que d'autres à la violence indiscriminée régnant dans leur pays d'origine, à la suite de la dégradation sécuritaire impliquant l'Iran, les États-Unis et Israël.

Parallèlement, un recours en extrême urgence est actuellement initié pour Madame R. S. à l'encontre de sa propre mesure de maintien en détention et annonce l'introduction imminente d'une quatrième demande d'asile sur la base du rapport psychologique du 11 juin 2026. Ce recours démontre de manière globale qu'il persiste un doute sérieux quant au risque de mauvais traitements (au sens de l'article 3 de la Convention) en cas de retour, ce nouveau rapport corroborant objectivement les violences genrées subies par l'intéressée et confirmant que cet état de vulnérabilité extrême n'a pas encore été valablement examiné ni confronté au risque sécuritaire accru régnant en Irak.

Exécuter l'éloignement du requérant aujourd'hui viderait ainsi de sa substance ces procédures pendantes devant le CCE et provoquerait une séparation de facto. Sur le plan humain et procédural, on maintiendrait l'épouse en Belgique le temps de traiter sa nouvelle demande d'asile, tout en lui infligeant l'éloignement de son mari qui constitue, selon les médecins, son unique soutien et traducteur indispensable. Priver cette femme, dont le risque suicidaire actif est médicalement documenté, de la présence de son époux reviendrait non seulement à l'isoler totalement et à précipiter l'issue fatale redoutée par le corps médical, mais également à anéantir sa capacité à collaborer à sa propre procédure.

Il est d'ailleurs crucial de souligner que le rapport d'expertise de juin 2026 ne se contente pas de confirmer les diagnostics d'avril : il objective expressément que son état psychologique s'est encore détérioré (Pièce 6). Si sa santé mentale s'aggrave à ce point alors même que son mari se trouve encore à proximité, la présence de ce dernier constitue l'ultime digue la retenant d'un passage à l'acte suicidaire. Lui arracher brutalement son époux ne serait donc pas un simple facteur de stress, mais bien l'élément déclencheur direct et certain d'un effondrement total. En effet, l'instruction d'une demande d'asile exige une participation pleine et effective, notamment lors des auditions pour relater des traumatismes complexes. Or, au vu de son état dissociatif, de son syndrome de stress post-traumatique sévère et de la barrière de la langue, l'éloignement du requérant la rendrait de facto incapable de s'investir dans la procédure, la privant de l'unique personne à même de la soutenir psychologiquement et linguistiquement face aux instances d'asile.

En omettant de mettre en balance l'exécution purement administrative d'une mesure d'éloignement avec, d'une part, la persistance d'un doute sérieux sur les risques sécuritaires aggravés par l'état de santé actuellement soumis à l'appréciation du CCE, et d'autre part, la destruction certaine d'un foyer dont l'un des membres est hautement suicidaire et dépendant, l'autorité commet une atteinte intolérable et disproportionnée au droit à la vie familiale du requérant.

3. Sur la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et du devoir de minutie

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 imposent à l'autorité de faire reposer sa décision sur des considérations de droit et de fait claires et adéquates, démontrant qu'un examen minutieux a été réalisé. En l'espèce, l'Office des Étrangers a motivé sa décision de maintien en vue de l'éloignement de manière purement stéréotypée. L'administration s'est contentée de renvoyer à l'irrecevabilité de la demande d'asile. Il convient de souligner avec force que la décision attaquée omet purement et simplement toute référence à l'article 8 de la Convention, n'envisageant ni ne mentionnant à aucun moment la possibilité d'une violation du droit au respect de la vie familiale.

La motivation de l'acte attaqué ignore de fait totalement l'intensité des liens familiaux du requérant et l'interdépendance vitale existant avec son épouse. Or, l'état de santé dramatique du requérant et de son épouse a été dûment porté à la connaissance de l'Office des Étrangers par le biais de plusieurs rapports médicaux circonstanciés. Malgré cela, ces éléments cruciaux ne sont nullement pris en considération, ni même mentionnés dans la décision.

Le devoir de minutie impose pourtant à l'administration de se livrer à un examen rigoureux et individualisé de la proportionnalité de la mesure. Or, en traitant ce dossier comme un simple refoulement individuel standard, sans jamais analyser ni motiver l'impact qu'aurait la séparation et l'éloignement du requérant sur l'équilibre vital de son épouse suicidaire, ni prendre en compte les conséquences dramatiques d'une

telle séparation sur la propre santé mentale du requérant, l'Office des Étrangers a bafoué son devoir de minutie. Cette omission flagrante des données médicales et familiales entache la décision d'un défaut absolu de motivation formelle, justifiant sa suspension et son annulation.

4. Conclusion du premier moyen

Il résulte de ce qui précède que l'Office des Étrangers, en omettant d'examiner l'interdépendance vitale du couple, pourtant médicalement objectivée, ainsi que l'impact de l'éloignement sur les procédures de protection pendantes et imminentes, a entaché sa décision d'un manquement grave à son devoir de minutie et d'un défaut absolu de motivation formelle, en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

De surcroît, en imposant une séparation de facto dont les conséquences psychologiques sur l'épouse du requérant s'avèrent irrémédiables au vu du risque suicidaire documenté, l'acte attaqué entraîne la destruction brutale et certaine du noyau familial. Cette séparation contrainte consacre ainsi une ingérence manifestement disproportionnée dans le droit au respect de la vie familiale, en violation directe de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Dès lors, la décision de maintien dans un lieu déterminé en vue de l'éloignement notifiée le 11 juin 2026 est entachée d'illégalité. Cette illégalité manifeste justifie pleinement que Votre Conseil en ordonne la suspension en extrême urgence ainsi que l'annulation.

3.3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te kennen.

3.3.4. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker en zijn echtgenote R.S., los van medische verwickelingen, een gezinscel vormen dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De Raad ziet echter niet in wat de grondslag is van verzoekers betoog dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM doordat hij riskeert "brutaal" gescheiden te worden van zijn echtgenote R.S. en dat de bestreden beslissing een motivering in het licht hiervan diende te bevatten. Het administratief dossier bevat niet de minste aanwijzing hiervoor noch brengt verzoeker daarvan enig begin van bewijs bij. Verzoeker kondigt een vierde verzoek om internationale bescherming aan voor zijn echtgenote, maar dit is tot op heden niet het geval. Zelfs indien dit naderhand ingediend wordt door haar, zijn er opnieuw geen aanwijzingen dat verweerder de uitvoering van de bestreden beslissing plant voor verzoeker alleen en dat zijn echtgenote alhier zonder hem zou achterblijven. Voorts, voor zover de grief betreffende hangende procedures bij de Raad die zinloos worden als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, al uitstaans heeft met artikel 8 EVRM, blijkt uit punt 1 dat het niet schorsend beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van het CG waarbij verzoekers derde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard, verworpen werd door de Raad bij arrestnr. 348 717 van 17 juni 2026. Hetzelfde geldt voor verzoekers echtgenote (arrestnr. 348 716 van 17 juni 2026). Hiernaar werd ter terechtzitting verwezen.

Het eerste middel is derhalve niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.5. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en opnieuw van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht (*Le deuxième moyen est pris de la violation des articles 3 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe général de bonne administration, en particulier le devoir de minutie*).

Verzoeker betoogt concreet als volgt, na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM, de weergave van artikel 13 EVRM en opnieuw van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en opnieuw het aanstippen van de draagwijdte van de zorgvuldigheidsplicht:

« B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

Dans la décision attaquée, l'Office des Étrangers appuie sa décision de maintien en détention en vue de l'éloignement sur la prétendue absence de risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de retour en Irak. Pour ce faire, l'autorité administrative invoque exclusivement la récente décision d'irrecevabilité du CGRA. Cette motivation expéditive, qui procède par un simple renvoi à une décision non définitive et occulte la persistance d'un doute sérieux quant aux risques inédits découlant de l'évolution de la situation sécuritaire en Irak, ainsi que l'existence d'un recours pendant à cet égard, pose un problème fondamental au regard de l'article 3, lu isolément et combiné à l'article 13 de la Convention.

1. Sur la violation du volet procédural de l'article 3, juncto l'article 13 de la Convention : L'ignorance d'un doute sérieux quant au risque de violence aveuglé lié au profil spécifique du requérant, et l'exécution au mépris d'un recours pendant

En l'espèce, pour justifier l'éloignement et balayer tout risque lié au refoulement, l'Office des Étrangers s'appuie sur la décision du CGRA datée du 5 juin 2026 pour en déduire que l'intéressé ne courrait aucun risque réel d'un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH.

Il convient de rappeler d'emblée que cette décision d'irrecevabilité du CGRA repose sur une erreur fondamentale d'appréciation quant à la notion d'« éléments nouveaux » au sens de l'article 57/6/2 de la loi du 15 décembre 1980, doublée d'un manquement manifeste à son devoir d'instruction.

D'une part, le CGRA a refusé de considérer les multiples rapports internationaux objectifs soumis par le requérant sur la dégradation de la situation sécuritaire en Irak comme des éléments nouveaux susceptibles d'augmenter la probabilité d'octroi d'une protection internationale. L'instance d'asile a justifié ce rejet au motif erroné que le requérant n'aurait pas apporté d'éléments individualisant son risque face à la violence aveugle. Or, pour parvenir à cette conclusion, le CGRA a délibérément omis de confronter le profil spécifique et objectif de l'intéressé - à savoir son identité kurde originaire de Kirkuk et son passé de collaborateur pour des ONG occidentales - à ces nouvelles données géopolitiques qui attestent de l'escalade du conflit régional au printemps 2026 et de l'impunité des milices.

À titre d'exemples précis soumis à l'instance d'asile, les sources documentent tout d'abord une répression féroce et des violences indiscriminées en 2026 se concentrant précisément dans sa région d'origine à l'encontre de sa communauté. L'agence ANHA rapporte que même les forces armées irakiennes participent aux attaques ciblées contre son ethnie :

« The Iraqi army launched an attack on the Kurdish neighborhood of Nowruz in the city of Kirkuk [...] restricting the movement of residents [...] and creating a climate of fear and constant pressure on the population ».

Le rapport ISHM démontre en outre que la province de Kirkuk est devenue un épicode de bombardements intenses, soulignant que « the attacks were concentrated in the provinces of Diyala, Kirkuk, Anbar... », et précisant notamment que « airstrikes targeted a base for PMF brigade 16 in the Taza subdistrict of Kirkuk », que « U.S. military helicopters reportedly strafed a joint base [...] in the Dibis district of Kirkuk » et que « the Iraqi military said a projectile struck the Kirkuk air base ».

À cette violence aveugle s'ajoute un ciblage politique direct et mortel de son profil. En effet, un rapport de l'Arab Center Washington DC objective que son identité kurde lui vaut une affiliation et une coopération présumées avec les États-Unis aux yeux des milices proiraniennes :

« Tehran accuses these [Kurdish] groups of engaging in separatist activities against the Islamic Republic and of cooperating with the United States ».

Cette assimilation est portée à son paroxysme par une traque littérale, le rapport ISHM relevant que les milices offrent désormais des primes pour capturer toute personne perçue comme un relais américain :
« Meanwhile, the militias issued a statement offering financial rewards for anyone who could help them locate and target U.S. military or intelligence personnel in Iraq ».

Une réalité meurtrière par ailleurs confirmée par le rapport de l'OSAC, qui alerte sans équivoque sur l'omniprésence des menaces visant tout profil assimilé aux intérêts américains :

« U.S. citizens in Iraq face high risks, including violence and kidnapping. Terrorist and insurgent groups regularly attack Iraqi security forces and civilians. Anti-U.S. militias threaten U.S. citizens and international companies. Attacks using improvised explosive devices, indirect fire, and unmanned aerial vehicles occur in many areas, including major cities. The Department of State requires U.S. government personnel in Iraq to live and work under strict security due to serious threats ».

Cette escalade fulgurante au printemps 2026 vient dramatiquement aggraver un contexte qui était déjà profondément délétère pour le requérant en raison de son passé d'employé d'ONG occidentales. En effet, un rapport du Washington Institute, datant de novembre 2022, démontrait déjà que les milices justifiaient les assassinats en assimilant publiquement les ONG à des réseaux d'espionnage :

« In subsequent social media posts, Iraqi muqawama (resistance) groups characterized the victim as an employee of the U.S. Agency for International Development (USAID) (...) Hazem Ahmad Fadhalah, an influential muqawama strategist who runs the Telegram channel Kitabah wa Tahlil (Writings and Analysis), called Troell a "U.S. intelligence officer" working for the "spying organization USAID" (...) "When the U.S. embassy talks about a grant to Iraq, this means support for the institutions of spying, infiltration, obscenity, and spreading liberalism, i.e., civil society organizations, because the appropriate cover for funding [these organizations] is grants"».

Confronté aux nouvelles chasses aux sorcières de 2026 et aux mises à prix de la milice, ce passif ciblé transforme son profil en une cible mortelle prioritaire. En refusant de croiser le profil du requérant avec cette nouvelle donne sécuritaire, le CGRA a commis une erreur manifeste d'appréciation du risque de violence aveugle au sens de l'article 48/4§2, c) de la loi du 15 décembre 1980.

D'autre part, pour se soustraire à cette indispensable analyse de l'interaction entre le profil du requérant et le nouveau contexte sécuritaire, le CGRA s'est retranché derrière son ancienne évaluation de la crédibilité du requérant. Dans son argumentaire, l'instance d'asile a notamment réitéré son appréciation passée quant au prétendu manque de force probante des documents médicaux précédemment soumis par l'intéressé, lesquels objectivaient pourtant la présence d'une cicatrice par balle et un traumatisme sévère.

Ce raisonnement est constitutif d'une violation flagrante du devoir d'enquête découlant de l'article 3 de la Convention. En effet, le requérant se trouvant maintenu en détention en centre fermé, il est à l'entière disposition de l'administration. Dès lors que les autorités sont parfaitement informées de son état médical et des lésions physiques qu'il allègue, le CGRA ne pouvait légalement s'en remettre à une évaluation passée de non-crédibilité pour balayer ces éléments du revers de la main. Il incombait impérativement à l'instance d'asile, conformément au volet procédural de l'article 3 et à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, de diligenter une nouvelle expertise médicale indépendante afin de vérifier l'origine de cette cicatrice et de s'assurer de l'état réel du requérant. Dans l'arrêt R.C. c. Suède, la Cour a expressément rappelé en effet à cet égard :

« In such circumstances, it was for the Migration Board to dispel any doubts that might have persisted as to the cause of such scarring. (...) In the Court's view, the Migration Board ought to have directed that an expert opinion be obtained as to the probable cause of the applicant's scars in circumstances where he had made out a prima facie case as to their origin ».

L'absence d'une telle démarche, alors même que le requérant est privé de liberté et sous le contrôle de l'État, vicie fondamentalement la décision.

Et c'est très exactement cette double lacune d'instruction majeure qui est dénoncée dans le recours en annulation introduit le 14 juin 2026 à l'encontre de la décision du CGRA devant Votre Conseil.

Dès lors qu'un doute sérieux subsiste sur le respect de l'article 3 et que la légalité de l'analyse du CGRA est actuellement pendante devant une juridiction, l'Office des Étrangers ne saurait valablement justifier l'exécution de la mesure en s'abritant derrière cette même décision contestée. En forçant l'éloignement dans ces circonstances, l'Office des Étrangers prive de fait le requérant de son droit à un recours effectif, consacrant ainsi une violation de l'article 13 de la Convention juncto l'article 3.

La Cour européenne des droits de l'homme a rigoureusement balisé les exigences de l'article 13 lorsqu'un grief défendable tiré de l'article 3 est soulevé, en érigeant en condition *sine qua non* l'obligation pour les autorités nationales de mener un contrôle attentif et un examen rigoureux. Dans son arrêt *De Souza Ribeiro c. France*, la Cour a rappelé avec force :

« 82. Lorsqu'il s'agit d'un grief selon lequel l'expulsion de l'intéressé l'exposera à un risque réel de subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention, compte tenu de l'importance que la Cour attache à cette disposition et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 demande impérativement un contrôle attentif par une autorité nationale (...), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (...) ainsi qu'une célérité particulière (...). Dans ce cas, l'effectivité requiert également que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif (...) ».

De plus, l'instance de contrôle doit se livrer à un examen plein et entier du risque, sans pouvoir s'en remettre à des appréciations antérieures lacunaires portant sur la seule crédibilité. Dans l'arrêt *Singh et autres c. Belgique*, la Cour a notamment condamné l'État belge dans une configuration similaire où l'instance d'asile avait occulté l'examen du risque objectif au profit d'une simple évaluation de crédibilité :

« 91. (...) Compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture et de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (...). Dans l'arrêt *Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique* (...), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé. 100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (...). La Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire (...) qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques [...] ».

Au mépris de cette jurisprudence impérative exigeant un examen indépendant et rigoureux, l'Office des Étrangers s'en remet exclusivement à une décision du CGRA qui n'est pas définitive. Ce faisant, l'autorité d'éloignement ignore délibérément le doute sérieux qui persiste quant à la réalité du risque encouru face aux milices irakiennes au vu du profil du requérant. L'exécution matérielle de la décision de maintien et d'éloignement dans ces conditions vide le recours pendant devant Votre Conseil de toute sa substance. Cette précipitation consacre une violation directe du volet procédural de l'article 3 de la Convention, lu isolément et combiné à l'article 13 garantissant le droit à un recours effectif.

2. Sur la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et du devoir de minutie : L'absence d'examen *ex nunc* du risque objectif

Outre la violation procédurale flagrante susmentionnée, la décision de l'Office des Étrangers est entachée d'un défaut absolu de motivation et d'un manquement à son devoir de minutie.

L'autorité administrative se contente de formules préétablies et stéréotypées pour justifier l'éloignement, sans jamais procéder à une évaluation *ex nunc* de la situation de l'intéressé. Or, l'Office des Étrangers disposait dans son propre dossier administratif d'éléments probants et actuels, à savoir la documentation d'une détérioration sécuritaire majeure en Irak plaçant les anciens collaborateurs d'ONG occidentales et la communauté kurde de Kirkuk au cœur de violences et de traques meurtrières, ainsi qu'un certificat médical objectivant de lourdes séquelles d'une tentative d'assassinat.

En se bornant à un simple renvoi à une décision d'irrecevabilité frappée de recours, sans procéder à une évaluation attentive et individualisée quant à la faisabilité de l'éloignement au vu de ce contexte clinique alarmant et de la persistance d'un doute sérieux justifiant le recours pendant, l'Office des Étrangers a

manqué à son devoir de minutie. En fermant délibérément les yeux sur ces constats pour exécuter une mesure d'éloignement périlleuse, l'autorité administrative entache sa décision d'un défaut manifeste de motivation formelle au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et viole frontalement le principe général de bonne administration et le devoir de minutie.

3. Conclusion du deuxième moyen

Outre la violation procédurale flagrante susmentionnée, la décision de l'Office des Étrangers est entachée d'un défaut absolu de motivation et d'un manquement à son devoir de minutie.

L'autorité administrative se contente de formules préétablies et stéréotypées pour justifier l'éloignement, sans jamais procéder à une évaluation ex nunc de la situation de l'intéressé. Or, l'Office des Étrangers disposait dans son propre dossier administratif d'éléments probants et actuels, à savoir la documentation d'une détérioration sécuritaire majeure en Irak plaçant les anciens collaborateurs d'ONG occidentales et la communauté kurde de Kirkuk au cœur de violences et de traques meurtrières, ainsi qu'un certificat médical objectivant de lourdes séquelles d'une tentative d'assassinat.

En se bornant à un simple renvoi à une décision d'irrecevabilité frappée de recours, sans procéder à une évaluation attentive et individualisée quant à la faisabilité de l'éloignement au vu de ce contexte clinique alarmant et de la persistance d'un doute sérieux justifiant le recours pendant, l'Office des Étrangers a manqué à son devoir de minutie. En fermant délibérément les yeux sur ces constats pour exécuter une mesure d'éloignement périlleuse, l'autorité administrative entache sa décision d'un défaut manifeste de motivation formelle au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et viole frontalement le principe général de bonne administration et le devoir de minutie."

3.3.6. Verzoeker kan niet dienstig kritiek uiten op de beslissing van het CG van 5 juni 2026 waarnaar de bestreden beslissing onder meer verwijst en waarbij zijn derde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard werd. Verzoeker kon alle grieven tegen voormelde beslissing die hij wenste te uiten, aanbrengen in zijn beroep dat hij op 15 juni 2026 indiende tegen deze beslissing. Zoals gezegd leidde dit tot arrestnr. 348 717 van 17 juni 2026 waarbij het beroep verworpen werd. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 EVRM omdat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog geen arrest gewezen was door de Raad inzake het voormeld beroep.

3.3.7. De Raad ziet niet in waarom verzoeker in de bestreden beslissing nog afwegingen ex nunc verwacht van verweerder over de veiligheidssituatie in Irak en problemen voor de Koerdische gemeenschap in Kirkuk en voor ex-NGO medewerkers zoals verzoeker, als op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

-verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, waarin dit alles aan bod kwam, leidde tot de niet toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zowel door het CG als door de Raad, waarbij verzoekers asielaanvraag ongelooft werd bevonden;

- verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming door het CG op 29 april 2026 onontvankelijk werd verklaard en de Raad bij arrestnr. 346 485 van 11 mei 2026 het beroep verwierp dat verzoeker tegen deze beslissing had ingediend. Op een gemotiveerde wijze kwam de Raad hierbij tot de conclusie: "Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt".

De Raad ziet bovendien het belang bij verzoekers kritiek niet in gezien de Raad nog recenter in zijn arrestnr. 348 717 van 17 juni 2026, het volgende stelde:

"Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek onder meer vasthouden aan zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet in de eerdere verzoeken om internationale bescherming waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Er moet opgemerkt worden dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek blijft volharden in een relaas dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd en waaruit geen gegronde vervolgingsvrees of reël risico op ernstige schade is gebleken, niet van die aard is afbreuk te doen aan het vastgestelde.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak ten gevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, niets aan voorgaande appreciatie wijzigt:

“Ook uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak tengevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Dat de aan Iran gelieerde militieën meer controle hebben nu over grote delen van Irak, mag dan eventueel wel zijn, dat zulks een toegenomen risico inhoudt voor u, snijdt geen hout daar uw beweerde problemen met ASAH op zich sowieso niet geloofwaardig zijn. Hetzelfde kan worden opgemerkt betreffende uw bewering dat u groter risico loopt nu te worden gedood door de vader van uw vrouw omdat hij nu meer vrijheid heeft gelet op de afwezigheid van sterke veiligheidsinstanties. Ook deze bewering houdt geen steek daar aan de problemen met uw schoonvader/-familie al geen geloof wordt gehecht.

De Commissaris-generaal betwist niet dat het conflict tussen Iran en Israël en de VS ook een impact heeft op Irak, doch dit volstaat niet om thans te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, zoals hieronder verder zal blijken. Kan hier overigens volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld zich geografisch vooral in de KAR (vooral Erbil en Sulaymaniyah), Bagdad en provincies zoals Anbar en Ninewa concentreert.

U bent afkomstig van Kirkuk en het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient in uw hoofde dan ook ten aanzien van Kirkuk te worden beoordeeld (zie infra).”

En:

“De door u voorgelegde internetartikels kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uzelf noch uw persoonlijke situatie wordt in deze artikels vermeld. De loutere verwijzing naar de algemene situatie kan het bestaan van een persoonlijke nood aan internationale bescherming niet aantonen. U dient het bestaan van een nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke.”

Verzoeker gaat er met zijn betoog dat verweerder onzorgvuldig omgaat met de door hem aangehaalde objectieve landeninformatie inzake de veiligheidssituatie en verweerder de feitelijke machtsverschuivingen in Irak minimaliseert, voorbij aan de algehele concrete motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare landeninformatie.

Verzoeker is het niet eens met deze motieven doch brengt met zijn bekritisering en de benadrukking van algemene landeninformatie die volgens hem niet als doel heeft om de naam van een specifieke asielzoekster in een internationaal persartikel te vermelden, maar wel om het algemene risicokader en de (in)capaciteit van de staatsbescherming te objectiveren, geenszins valabele argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan verweerders terechte bevindingen. Immers stipt de Raad aan dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene of slechte toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Verzoeker, wiens vluchtrelaas onaannemelijk werd bevonden, maakt door louter te wijzen op de algemene situatie in Irak zonder enige aanwijzingen dat hij persoonlijk wordt geviséerd, geen vervolgingsvrees aannemelijk. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan, te meer geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers eerdere werkzaamheden noch aan de (daaruit voortvloeiende) vrees voor AHAS.

Bovendien heeft verweerder zich inzake de veiligheidssituatie in Irak niet beperkt tot deze hoger weergegeven motieven doch ook een analyse doorgevoerd in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet (infra 2.3.3.5).

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas zoals reeds omstandig uiteengezet in het kader van het eerste beschermingsverzoek is er bovendien geen reden om verzoekers relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, voor de toekenning van internationale bescherming en is het betoog in het verzoekschrift dat hij in Irak geen bescherming kan krijgen, dan ook niet dienstig.

(...)

Waar in het verzoekschrift nog verzoekers Koerdische afkomst wordt benadrukt, wijst de Raad erop dat verzoeker allerminst kan overtuigen hierdoor een gegronde vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade te koesteren. Door hierbij louter te wijzen op algemene informatie zonder enige concrete aanwijzingen inzake persoonlijke problemen hierdoor nu zijn eerdere werkzaamheden en problemen in Irak ongeloofwaardig werden bevonden, maakt verzoeker geen vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer

naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen bijgevolg niet volstaan, te meer in casu geen informatie voorligt inzake een systematische vervolging van Koerden in Irak, meer bepaald Kirkuk zodat het louter behoren tot deze origine op zich dus onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken”.

Na de weergave van de beoordeling van de situatie in Irak door het CG stelt de Raad:

“ Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Kirkuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kirkuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit wordt ook bevestigd in de “Country Guidance Note” over Irak van november 2024 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen (p. 11, 73-77). Verzoeker brengt geen informatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Kirkuk een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Note: Iraq” van november 2024 (p. 11-12, 73-77).

Verzoeker toont evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt.

Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas mee in acht genomen en gelet op de vaststellingen onder 2.3.2. en 2.3.3.4., besluit de Raad immers dat verzoeker met zijn betoog inzake zijn Koerdische afkomst, zijn mentale en fysieke fragiliteit en zijn psychotrauma als persoonlijke kwetsbaarheid geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt, te meer in casu geen nieuwe, actuele stavingsstukken inzake zijn gezondheidstoestand voorliggen die een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte beoordeling inzake zijn medische toestand.

De Raad stelt vast dat in casu geen elementen voorliggen die verzoeker bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347”.

De Raad kwam tot het volgende besluit en eindconclusie:

“2.3.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

2.3.5. *Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.*

2.3.6. *Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. artikel 3, 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 evenals artikel 3, 6) juncto 15 van de Verordening (EU) 2024/1347) alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het tweede volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.*

2.3.7. *Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen”.*

(...)

2.3.11. *Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing”*

3.3.8. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker twee medische attesten toevoegt aan zijn verzoekschrift die betrekking hebben op hem (stukken 2 en 3) alsook medische attesten die betrekking hebben op zijn echtgenote R.S. (stukken 4, 5 en 6). Voor wat betreft de stukken die betrekking hebben op R.S., zij komen aan bod in het arrestnr. 349 237 van 26 juni 2026 van de Raad dat betrekking heeft op het beroep dat R.S. heeft ingesteld tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissing. Voor wat betreft stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift dat een medisch attest betreft van dokter L.F. opgesteld op 7 april 2026, dit wordt in het verzoekschrift niet nader uitgewerkt. Hetzelfde geldt voor stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift dat een medisch attest betreft, opgesteld door dokter P.M. op 23 april 2026. Het is niet aan de Raad om leemtes op te vullen in het verzoekschrift. Louter opwerpen dat er sprake is van een klinische context (“*contexte clinique*”) volstaat te dezen niet. De Raad merkt alleszins op dat deze medische attesten aan bod kwamen in arrestnr. 346 485 van 11 mei 2026, waarbij het beroep behandeld werd dat verzoeker had ingediend tegen de beslissing van het CG inzake zijn tweede verzoek om internationale bescherming. In dit arrest, dat bekleed is met het gezag van gewijsde, kan het volgende gelezen worden:

“Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift opnieuw voormeld medisch verslag, opgesteld door dokter L. F. op 7 april 2026 (bijlage 2). Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift tevens een psychiatrisch verslag van 23 april 2026 opgesteld door psychiater P. M. (bijlage 3). Zij benadrukt dat in deze verslagen respectievelijk wordt vastgesteld dat zij kampt met een posttraumatisch stresssyndroom en een ernstige posttraumatische depressie. De Raad stelt evenwel vast dat noch uit het medisch verslag van dokter L. F. noch uit het thans bijgebrachte psychiatrisch verslag blijkt dat aan de in de verslagen gedane vaststellingen enig diepgaand medisch onderzoek voorafging. De eerder beknopte verslagen bevatten niet de minste informatie over de eventuele onderzoeken op basis waarvan deze, toch wel complexe, diagnoses van posttraumatisch stresssyndroom en ernstige posttraumatische depressie werden gesteld. Bovendien blijken deze verslagen zich te steunen op vaststellingen die werden gedaan tijdens een enkele raadpleging. Uit niets blijkt dan ook dat de gedane vaststellingen op meer zijn gebaseerd dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Dat enig diepgaand medisch onderzoek plaatsvond, blijkt nergens uit. Deze medische verslagen zijn dan ook niet van aard de door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen aan te tonen, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij niet bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, de verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen en daarbij gedegen verklaringen af te leggen.

(...)

Inzake het door haar bijgebrachte medisch verslag opgesteld op 7 april 2026 door dokter L. F., dat zij bijbrengt ter staving van de door haar aangehaalde problemen in Irak, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: “U brengt thans geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen. Zo beperkt u zich tot het louter herhalen en bevestigen van de reeds ongeloofwaardig

bevonden elementen. Het gegeven dat u thans een medisch attest voorlegt kan hier op geen enkele manier tot een andersluidende conclusie leiden. Vooreerst mag het duidelijk zijn dat een arts louter uitspraken kan doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische situatie maar nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag liggen. Dit blijkt ook duidelijk uit het voorgelegd verslag waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat u aan de arts die u onderzocht vertelde wat u in Irak zou meegemaakt hebben. Uit het loutere feit dat u ten aanzien van uw arts gewoon uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen. Dat uw arts een litteken kon vaststellen, wordt op zich niet betwist. Dat het mogelijks om een litteken ten gevolge een schotwonde gaat, kan zelfs nog worden aangenomen. In navolging van wat hierboven werd aangehaald mag het evenwel duidelijk zijn dat dit geenszins kan staven dat u in Irak het slachtoffer was van een beschieting door de militie AHAB. Immers, waar, sinds wanneer, onder welke omstandigheden u gewond raakte, wat hieraan ten grondslag lag en wie hiervoor eventueel verantwoordelijk was, is informatie die op geen enkele manier uit dit litteken kan worden afgeleid en dit in tegenstelling tot wat u meent. Waar u verder nog aanhaalt dat u volgens de dokter een risico loopt op een hartaanval, moet dan weer worden opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit het voorgelegde attest. Het enige wat in het attest te lezen valt is dat u ten aanzien van de dokter verklaarde dat uw grootvader overleed toen u jong was tengevolge hartproblemen alsook verklaarde dat u ook zelf aan hartproblemen lijdt, niets meer en niets minder. Dat u effectief zelf hartproblemen zou hebben, heeft u voorheen nooit aangebracht noch staft u dit aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Het loutere feit dat in het medisch verslag aangeraden wordt Asaflow te nemen, kan hier geen ander licht op werpen temeer daar uit het medisch verslag ook duidelijk blijkt dat de arts zich hier steunt op wat u hem vertelde aangaande uw hartklachten. Dat u effectief hartproblemen heeft wordt op geen enkele manier gestaafd. Dat voorts uw psychologische klachten/trauma's tengevolge de problemen die u eerder kende in Irak dermate ernstig zijn dat een terugkeer medisch gezien niet mogelijk is en dit omdat zulks een verslechtering van uw situatie zal veroorzaken met zelfmoordpogingen tot gevolg, u hier nodig bent om te zorgen voor uw echtgenote die ook zelf kampt met zware psychische problemen en reeds twee zelfmoordpogingen ondernam én u niet 'fit to fly' bent, kan voorgaande om verschillende redenen niet worden aangenomen. Vooreerst blijkt dokter L. F. (...) een huisarts te zijn die u en uw echtgenote op 3 april 2026 onderzocht, i.c. een gesprek met jullie voerde. Uit het verslag blijkt verder dat het 'onderzoek' van jullie beiden 120 minuten duurde. Op geen enkele manier wordt overigens verder duiding gegeven omtrent de eventuele objectief wetenschappelijke onderzoeksmethodes die bij het 'onderzoek' zouden zijn gebruikt. Dat een gewone huisarts, geen specialist noch psycholoog, aldus op basis van een gewoon gesprek met jullie twee tot een dergelijke gedetailleerde diagnose en bevindingen kom, nl. dat het voor u 'medisch gezien niet mogelijk is om terug te keren' alsook dat u niet 'fit to fly' bent, is niet ernstig. RvV 364 669 - Pagina 9 Gezien de arts zich duidelijk louter baseerde op hetgeen u en uw echtgenote hem vertelden, feiten waarvan reeds duidelijk kon worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn, kunnen duidelijk ernstige vragen worden gesteld bij de manier waarop het 'onderzoek' zou zijn gebeurd en hierop gesteunde bevindingen. Waar in het verslag nog staat te lezen dat u in geval van een terugkeer zelfmoordpogingen zou kunnen ondernemen, kan deze louter hypothetische bewering die op niets gesteund is, ook totaal niet overtuigen. Hetzelfde kan overigens worden opgemerkt voor de twee beweerde zelfmoordpogingen die uw echtgenote reeds zou ondernomen hebben. Deze worden ook op geen enkele manier aangetoond aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. De oprechtheid en bewijswaarde van het voorgelegde medische verslag kan bijkomend sterk in vraag worden gesteld gezien op geen enkel moment sprake is van psychologische behandeling, dan wel het voorstel hier werk van te maken, noch medicatie omwille van uw psychologische situatie. Indien uw psychische situatie effectief zo ernstig is, kan echter worden verondersteld dat hier wel degelijk toch enige aanbeveling zou gegeven zijn. Enkel het gebruik van Asaflow wordt aangeraden, een middel gebruikt ingeval van hartklachten. Zoals reeds aangehaald wordt niet in concreto aangetoond dat u met dergelijke klachten kampt (zie supra). Tot slot, doch niet in het minst, hoeft het geen betoog dat het niet ernstig is dat uw medische en zware psychologische situatie voordien nooit eerder ter sprake is gekomen. Op geen enkele moment tijdens uw eerste verzoek werd hier ook maar in de verste verte naar verwezen. De vaststelling dat u voorts ook in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV ten tijde van uw eerste verzoek niet eens de moeite nam om melding te maken van uw medische situatie, dit terwijl u op dat moment wel al 'het onderzoek' bij dokter F. (...) zou hebben afgerond, doet verder de nodige vragen rijzen. Zo zou u op 3 april 2026 de dokter hebben gezien en werd het verslag opgemaakt op 7 april 2026. Dat u het verslag zelf pas op 10 april 2026 zou ontvangen hebben kan evenwel niet verklaren dat u voor de RvV over uw medische en psychologische problemen en de zelfmoordpogingen van uw vrouw én het consult en onderzoek bij dokter F. (...) niet minstens al melding zou hebben kunnen maken. Dat u dan bovendien, nadat u het medisch verslag waarmee u, zoals u meent, uw problemen in en vrees voor een terugkeer naar Irak kan staven, op 10 april 2026 ontving nog eens 10 dagen wachtte alvorens uw tweede verzoek in te dienen, houdt

geen steek." Omtrent het thans door haar bijgebrachte psychiatrisch verslag van 23 april 2026 dienen gelijkaardige vaststellingen te worden gedaan. Vooreerst herhaalt de Raad dat, waar in dit verslag gewag wordt gemaakt van een ernstige posttraumatische depressie in hoofde van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststelling is gebaseerd op enig diepgaand medisch onderzoek. Ook in dit verslag wordt verwezen naar de zelfmoordpogingen die haar echtgenote reeds zou hebben ondernomen, doch kan uit het verslag niet worden afgeleid dat zulks gesteund is op meer dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Betreffende deze beweerde zelfmoordpogingen wordt tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. Verder wordt in het verslag opgemerkt dat verzoekende partij nog geen psychiatrische behandeling volgt en wordt een medicamenteuze behandeling met een antidepressivum alsook psychologische en psychiatrische opvolging voorgesteld. Uit niets blijkt evenwel dat daadwerkelijk dergelijke behandeling werd opgestart. De door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen worden dan ook onvoldoende gestaafd. Waar in het verslag de (onvoldoende onderbouwde) psychische problemen van verzoekende partij worden toegeschreven aan haar (beweerde) problemen in Irak, dient ook hier te worden benadrukt dat een dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De door verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen kunnen dan ook geenszins een ander licht werpen op het in het kader van haar eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas. Er liggen dan ook geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet in aanmerking komt."

De Raad merkt op dat deze medische attesten nog eens aan bod kwam in arrestnr. 348 717 van 17 juni 2026 waarbij het beroep behandeld werd dat verzoeker had ingediend tegen de beslissing van het CG inzake zijn derde verzoek om internationale bescherming. In voormeld arrest dat eveneens bekleed is met het gezag van gewijsde, kan meer bepaald het volgende worden gelezen:

"Met betrekking tot verzoekers medische problematiek, wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

"Waar u verder nogmaals verwijst naar uw gezondheidsproblemen die danig verslechterd is, kan nogmaals herhaald worden dat u deze blote beweringen, zowel wat uw gezondheidsproblemen op zich, noch wat de verslechtering betreft, op geen enkele manier staaft. U herhaalt zonder meer gewoon dat hartproblemen zouden zijn vastgesteld, een element wat u ook aanhaalde in het kader van uw tweede verzoek. Echter, reeds in het kader van uw tweede verzoek kon worden vastgesteld dat u deze beweerde problemen niet wist te staven. Wat het medisch verslag betreft wat u toen voorlegde kon overigens op grond van verschillende pertinente bevindingen worden besloten dat aan dit document niet de minste bewijswaarde kon worden toegekend. De exacte motieven op grond waarvan tot deze bevinding kon gekomen worden, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. De beslissing, en de erin aangehaalde motieven werden bovendien integraal gevolgd en bevestigd door de RvV. U brengt ook thans geen elementen aan die uw beweerde hart- dan wel andere gezondheidsproblemen kunnen staven en kan dan ook totaal niet overtuigen dat een terugkeer naar Irak voor u omwille van uw gezondheidssituatie niet mogelijk zou zijn.

Zoals reeds aangehaald blijkt vreemd genoeg van uw eerder aangehaalde zware psychologische problemen op heden ook totaal geen sprake meer. Dit bevestigt eens te meer dat in het kader van uw tweede verzoek terecht werd geoordeeld dat aan het voorgelegde medisch verslag, waarin toen ook uw psychologische problemen aan bod kwamen, geen enkele bewijswaarde kon worden toegekend.

Dat u nu zelf ook geen enkele melding meer maakt van uw zware trauma's en psychologisch moeilijke situatie wijst er verder op dat er duidelijk geen graten in ziet uw verklaringen aan te passen, zelfs aan te dikken, naargelang het u uitkomt. Het hoeft geen betoog dat dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt."

Verzoeker bekritiseert in zijn huidig verzoekschrift waaraan hij medische stukken toevoegt van 7 april 2026 en 23 april 2026 die reeds voorlagen in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek, de eerdere beoordeling van deze stukken doch dient opgemerkt te worden dat verzoeker onderhavig beroep niet kan gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

Te dezen kan aldus dienstig worden verwezen naar de pertinente overwegingen in het arrest nr. 346 485 van 11 mei 2026: (...)"

3.3.9. Het tweede middel is derhalve niet gegrond en dus niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld leidt tot de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

M. EKKA